

Σε έναν κόσμο απαισιόδοξο εσύ μη σταματάς να ονειρεύεσαι

Συντάχθηκε απο τον/την Κορίνα Αντωνάκου
Τετάρτη, 01 Νοέμβριος 2017 11:02

Κάπου σε κάποιο σπίτι βραδιάζει. Η γλυκιά κι ήρεμη φωνή της μαμάς που τρεμοπαιζει σε νανουρίζει και σε αποκοιμίζει. Σου διηγείται ένα παραμύθι από αυτά τα παιδικά γεμάτα όνειρα και φαντασία κι εσύ κοιμάσαι γεμάτος όμορφες εικόνες που έχεις πλάσει ακούγοντας το παραμύθι. Αυτός ο φανταστικός κόσμος των ονείρων σου δεν έχει τίποτα υπερβολικό, τίποτα που είναι αδύνατον να βρεις στον σημερινό κόσμο, αλλά εξακολουθεί να είναι ονειρεμένος στο μυαλό σου.

Σε αυτόν τον κόσμο που ονειρεύεσαι όλα είναι όμορφα. Περπατώντας τον συναντάς ανθρώπους με χαμόγελα στα χείλη, με αισιοδοξία στο βλέμμα, με ευγνωμοσύνη στην καρδιά, με κόπο στα χέρια. Δεν τους ξέρεις, δε σε ξέρουν, αλλά σας ενώνει η ιδέα για έναν καλύτερο κόσμο. Είστε ένας καλύτερος κόσμος.

Εσύ έχεις κάνει το ονειρικό σου επάγγελμα πραγματικότητα και θαυμάζεις τους γονείς σου για το πάθος τους και την αγάπη τους προς το δικό τους επάγγελμα. Η οικογένειά σου κι οι φίλοι σου σε κάνουν χαρούμενο με την τρέλα και την όρεξή τους για ζωή. Σε αυτόν τον κόσμο δίνεις και παίρνεις απλόχερα, δε φοβάσαι να εμπιστευτείς, δε φοβάσαι να πληγωθείς, δε φοβάσαι να ερωτευτείς, δε φοβάσαι να αγαπήσεις...

Ξεχνάς, άνθρωπε. Ξεχνάς! Η ενηλικίωση δεν ισοδυναμεί με τη ρομποτική ούτε η υπευθυνότητα με την απάθεια. Μην αφήνεις τους γρήγορους ρυθμούς της καθημερινότητας και την όλο και πιο σκληρή πραγματικότητα να σε πνίγουν. Επίλεξε εσύ τον κόσμο που θα ζήσεις και μην αφήσεις τον κόσμο να επιλέξει για σένα. Ο κόσμος δεν είναι όπως τον βλέπεις, αλλά όπως εσύ θες να τον δεις.

Όσο πιο όμορφα βλέπεις τα πράγματα τόσο πιο όμορφα θα είναι για σένα. Μη συμβιβάζεσαι στον έρωτα και στη ζωή επειδή η εποχή το επιβάλλει κι επειδή οι συνθήκες το προωθούν. Διεκδίκησε, αγωνίσου, χάσε, πόνεσε και ξανά απ' την αρχή. Μέχρι να αγγίξεις το όνειρό σου. Μην επιβιώνεις. Ζήσε.

Ξεχνάς πως ένας παραμυθένιος κόσμος δεν είναι ένας κόσμος με δράκους και πρίγκιπες, αλλά ένας κόσμος με ανθρώπους που δε σταματούν να ονειρεύονται. Μη χάνεσαι μέσα στο πλήθος, άνθρωπε. Μην αφήνεις τον κόσμο να σε παρασύρει κάπου που δε σου ταιριάζει μόνο και μόνο επειδή έτσι είναι ο κόσμος κι είναι «πολύς». Μπορεί εσύ να είσαι «λίγος» και να μην πληροίς τις προδιαγραφές για τριψήφιο ή εξαψήφιο αριθμό, αλλά αυτό δε σε

Σε έναν κόσμο απαισιόδοξο εσύ μη σταματάς να ονειρεύεσαι

Συντάχθηκε απο τον/την Κορίνα Αντωνάκου
Τετάρτη, 01 Νοέμβριος 2017 11:02

εμποδίζει να είσαι ο λίγος και ο αληθινός.

Κάπου πάλι σε κάποιο σπίτι, ξημερώνει. Ξυπνάς μόνος σου χωρίς την αγχωμένη φωνή της μαμάς. Πλέον είσαι μόνος σου. Κουβαλάς, όμως, ακόμα όλα τα έντονα χρώματα της παιδικής σου ηλικίας μέσα σου. Ανυποψίαστος βγαίνεις έξω και τυφλώνεσαι. Τα μάτια σου τσούζουν κι η ψυχή σου τρομάζει. Δεν είναι απ' τον ήλιο. Ο κόσμος δεν είναι πλέον πολύχρωμος, δεν είναι πλέον όμορφος, αλλά άχρωμος κι άσχημος.

Οι άνθρωποι πλέον περπατούν με πίκρα στα χείλη, μιζέρια στο βλέμμα και παγωμάρα στην καρδιά. Δεν τους ξέρεις, δε σε ξέρουν και το μόνο που σας ενώνει είναι ότι συνυπάρχετε. Τίποτα δυνατότερο, τίποτα σημαντικότερο. Όλα πλέον είναι απρόσωπα και το πάθος για ζωή άφαντο.

Η απαισιοδοξία ουρλιάζει σε κάθε κουβέντα τους. Θα ακούσεις να συζητάνε για πολιτικά, για επαγγελματικά, για αθλητικά, για κουτσομπολιά με μια απάθεια και τόσο μηχανικά που καλύτερα να μη μιλάγαν καθόλου. Δεν το θέλουν, δεν τους γεμίζει, αλλά βλέπεις έτσι συνηθίζεται. Συνήθεια: μια λέξη τόσο δυνατή για τόσο αδύναμους ανθρώπους. Κανείς δε μιλάει για όνειρα. Πού πήγαν τα όνειρα; Πού πήγε η ελπίδα; Πού πήγε η αγάπη; Πού πήγε η χαρά;

Ένας κύριος έρχεται και προσπαθεί να σε σπρώξει στη ρουφήχτρα του «σήμερα». Σου φωνάζει να συμβιβαστείς. Να αδειάσεις. Να χάσεις κάθε ίχνος χρώματος, κάθε ίχνος παιδικότητας. «Αποδέξου πλέον την πραγματικότητα, σου λέει. Σταμάτα να ζεις στον δικό σου κόσμο». Ξαφνικά ένα παιδάκι σε πλησιάζει, σε κοιτάει και σου χαμογελάει. Γνώριμη η ζεστασιά του. Κάτι σου θυμίζει. Είσαι εσύ μικρός. Σου απλώνει το χέρι και σε καλεί να πας μαζί του. Διαβάζεις στα μάτια του κάθε όνειρο, κάθε σκέψη σου.

«Αν τα όνειρα μου δεν τα χωράει ο τώρα κόσμος τότε δε χωράει ούτε εμένα», σκέφτεσαι. Πιάνεις το παιδάκι απ' το χέρι και νιώθεις τόση εμπιστοσύνη, τόση γαλήνη, τόση ευτυχία. Μπορεί να είναι μόνο ένα χέρι και να είναι η μειονότητα, αλλά είναι το δικό σου χέρι. Είναι το χέρι που κρατάει στη χούφτα του τα πιο καλά κρυμμένα μυστικά κι όνειρά σου.

Ο άνθρωπος σε λέει ανώριμο και σου φωνάζει πως δεν μπορείς εσύ, ένα άτομο, να αλλάξεις τον κόσμο μας. «Ο κόσμος μας είναι αυτός, ακούς; Έτσι είναι κι έτσι θα είναι,

Σε έναν κόσμο απαισιόδοξο εσύ μη σταματάς να ονειρεύεσαι

Συντάχθηκε απο τον/την Κορίνα Αντωνάκου
Τετάρτη, 01 Νοέμβριος 2017 11:02

ακούς;». Το παιδάκι σκουντάει τον άχρωμο άνθρωπο και του ψιθυρίζει: «Μάλλον τότε δεν ανήκουμε όλοι στον ίδιο κόσμο».